

Resolució 125/2022, de 17 de febrer¹**Número d'expedient de la reclamació:** 1138/2021**Administració reclamada:** Servei Català de la Salut**Informació reclamada:** Tarifes farmacològiques del SISCAT.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: La norma amb rang de llei invocada pel SCS per a l'establiment de la confidencialitat prevista com a límit legal al dret d'accés a la informació pública per l'article 21.1.c LTAIPBG, en realitat no estableix cap confidencialitat que sigui, ni tan sols remotament, aplicable a la informació sol·licitada. La GAIP ve entenent (serveixi de referència a aquests efectes el Dictamen 1/2016) que el legislador català té capacitat per establir, als efectes de la seva aplicació a les Administracions catalanes, estàndards més favorables al dret d'accés a la informació pública que els previstos amb caràcter general per la legislació bàsica de l'Estat, sempre que amb això no s'afectin drets de terceres persones. Els apartats invocats per l'article 14.1 LTAIPBGE estableixen els límits legals següents al dret d'accés a la informació pública: "h) Els interessos econòmics i comercials. (...) j) El secret professional i la propietat intel·lectual i industrial. k) La garantia de la confidencialitat o el secret requerit en processos de presa de decisió". Els interessos econòmics i comercials protegits per aquest precepte de la legislació bàsica que el legislador català no podria desconèixer són els corresponents a tercers subjectes privats afectats, que en aquest cas són inexistents; els de l'Administració o del sector públic de salut no poden invocar aquesta protecció del legislador bàsic estatal quan el legislador català, a qui es deuen, ha considerat prevalent el dret d'accés a la informació pública en relació amb aquests drets i interessos, fins al punt de no incloure'ls en la relació de límits al dret d'accés a la informació pública de l'article 21 LTAIPBG. Per la seva part, el secret professional i la propietat intel·lectual i industrial no es presenten en aquest cas, de cap manera, doncs ni estem davant de professions que puguin invocar legalment tal secret, ni davant de drets de propietat intel·lectual o industrial, sinó simplement davant d'una llista de tarifes elaborada pel sector públic. Finalment, la garantia de la confidencialitat o el secret requerit en processos de presa de decisió tampoc és aplicable a les administracions de Catalunya, perquè el legislador català va considerar oportú en el seu moment desprotegir-les de tal garantia, en benefici del dret d'accés a la informació pública. Per tant, cap dels límits invocats de l'article 14.1 LTAIPBGE no és aplicable a aquest procediment. Més que l'opacitat, se sol entendre que és precisament la transparència la que afavoreix la competència i, en conseqüència, l'eficiència en l'assignació dels recursos públics; així ho entén el sistema de contractació pública, que ve aprofundint en la transparència com un dels seus principals elements distintius. En aquest context, la mera afirmació, òrfena de base argumental sòlida, que fa en sentit contrari, almenys aparentment, la documentació aportada a aquest procediment pel SCS, segons la qual l'opacitat de les tarifes públiques és la que millor serveix els interessos generals, difícilment pot ser tinguda en compte, i molt menys si no és avalada per cap disposició legal. Encara que les tarifes sol·licitades es basin en decisions ministerials, qui les fixa és un òrgan de la Generalitat, i el que sol·licita són precisament les tarifes fixades per l'òrgan coordinador de preus i compres de medicaments del SISCAT, no les fixades per òrgans del Ministeri. I el fet que els òrgans estatals citats apliquin

¹ El text original d'aquesta resolució, redactat pel ponent, s'ha escrit en castellà.

críteris de confidencialitat a aquest tipus de tarifes, no sembla que sigui vinculant per a la Generalitat (almenys, no s'ha invocat tal vinculació), especialment tenint en compte que, com s'ha argumentat anteriorment, la legislació catalana de transparència i accés a la informació pública s'aparta de l'estatal precisament en disposar que siguin aplicables límits més reduïts a l'exercici del dret d'accés a la informació pública.

Paraules clau: Entitats de la Generalitat. Tarifes. Medicaments. Reclamació contra desestimació. Límits. Confidencialitat. Interessos econòmics i comercials. Secret professional. Confidencialitat en la presa de decisions.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 23 de desembre de 2021 entra a la GAIP la Reclamació 1138/2021, presentada contra el Servei Català de la Salut (SCS), en relació amb la sol·licitud d'accés a la informació pública indicada en l'antecedent 2. La persona reclamant demana el procediment de mediació previst per l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 24 de novembre de 2021 la persona reclamant sol·licita al SCS "l'accés a les tarifes farmacològiques acordades per l'Òrgan Coordinador de Preus i Compres de Medicaments de SISCAT a Catalunya de 2018 fins al present per a les àrees de teràpia de psoriasi, artritis psoriàsica i osteoporosi (dermatologia i reumatologia)".
3. La resolució del SCS de 22 de desembre de 2021 desestima la sol·licitud partint de les següents consideracions: "En el caso de la solicitud de acceso a la información pública objeto de esta resolución, el límite que concurre es: El artículo 21.1, apartado c) de la Ley 19/2014, del 29 de diciembre, establece que el derecho de acceso a la información pública puede ser denegado o restringido si el conocimiento o la divulgación de la información comporta un perjuicio para el secreto o la confidencialidad en los procedimientos tramitados por la Administración pública, si el secreto o la confidencialidad son establecidos por una norma con rango de ley. En cumplimiento de aquello que dispone el artículo 20.3 de la Ley 19/2014, del 29 de diciembre, la aplicación del límite mencionado se fundamenta en las causas siguientes: - El contenido de la solicitud se enmarca en la regulación establecida por el Real Decreto Legislativo 1/2015, de 24 de julio, por el cual se aprueba el texto refundido de la Ley de garantías y uso racional de medicamentos y productos sanitarios, establece en el artículo 97, apartados 1 i 3, la confidencialidad de la información facilitada por los laboratorios farmacéuticos sobre los aspectos técnicos, económicos y financieros que se precisen para la información de precios. - Asimismo, el artículo 14.1, apartados h), j) y k) de la Ley 19/2013, de 9 de diciembre, de transparencia,

acceso a la información pública y buen gobierno establece la limitación del derecho de acceso a la información cuando pueda afectar a los intereses económicos y comerciales, al secreto profesional y a la garantía de la confidencialidad en los procesos de toma de decisiones. La garantía de confidencialidad de las tarifas sobre medicamentos permite al Servicio Catalán de la Salud una política orientada a la finalidad de que los medicamentos estén disponibles a un precio razonable. Esto sería inviable si no se garantiza a las compañías farmacéuticas ofertantes la confidencialidad absoluta de las tarifas de medicamentos. El Servicio Catalán de la Salud tiene que garantizar la finalidad de mejorar la eficiencia en la selección de medicamentos, la gestión de la prestación farmacéutica a pacientes ambulatorios y la sostenibilidad del sistema. Asimismo, en este caso, la aplicación de la interpretación amplia del derecho de acceso a la información pública perjudicaría de forma grave y directa el interés público y los intereses de la Administración, con motivo de la lesión evidente que supondría revelar datos de los procesos de negociación interna de la Administración. La información solicitada se basa en el precio de Medicamentos Hospitalarios de Dispensación Ambulatoria (MHDA) que, de acuerdo con el Ministerio de Sanidad, Consumo y Bienestar Social, tienen carácter confidencial, y es el mismo criterio de la Comisión Interministerial de Precios de Medicamentos y Productos Sanitarios”.

4. La Reclamació presentada el 23 de desembre de 2021 es fonamenta en els següents arguments: “La resolució indicó que la informació està sujeta a secreto o confidencialidad. Sin embargo, esta información se difunde con frecuencia entre todos los profesionales de la salud, se entrega gratuitamente a las empresas farmacéuticas y también se ha publicado en las sesiones plenarios del ICS, un ejemplo de lo cual se puede encontrar en el siguiente enlace: http://ics.gencat.cat/web/.content/Acords/Acord_plenariCFT_20190711.pdf. Otro motivo del rechazo de mi solicitud se refiere al Real Decreto Legislativo 1/2015 de 24 de julio, que establece que la información facilitada por los laboratorios sobre los aspectos técnicos, económicos y financieros que se requieren para la información de precios es confidencial. Sin embargo, la información que solicito no procede de los laboratorios, sino que es un precio presupuestario que fija dicho organismo en Cataluña”.
5. El 7 de gener de 2022 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb les legislacions de procediment administratiu i de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de

l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.

6. El 7 de gener de 2022 la GAIP comunica la Reclamació al SCS i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
7. El 14 de gener de 2022 la persona reclamant comunica a la GAIP el següent: "m'agradaria renunciar a la mediació i permetre que la Comissió decideixi sobre l'accés". També reitera les consideracions que fonamenten la Reclamació (antecedent 4).
8. El 7 de febrer de 2022 la GAIP rep l'informe del SCS, que es remet als arguments de la seva resolució de 22 de desembre de 2021 (antecedent 3), que l'informe considera que no haurien estat desvirtuats per la fonamentació de la Reclamació.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei." Per la seva banda, l'apartat *b* del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa Llei afegeix que "El dret d'accés a la

informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: “2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “1. Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (les tarifes farmacològiques acordades per l'òrgan coordinador de preus i compres de medicaments del SISCAT, del 2018 fins l'actualitat, per a les àrees de teràpia de psoriasi, artritis psoriàsica i osteoporosi [dermatologia i reumatologia]) sens dubte és informació pública, d'acord amb la definició que fa d'aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG, ja que ha hagut de ser elaborada per l'Administració (concretament, per l'òrgan coordinador indicat per la sol·licitud) i sens dubte s'ha de trobar en el seu poder, per exercir la seva funció en la compra de medicaments per part del sistema públic de salut de Catalunya. En conseqüència, i en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, transcrits pel fonament jurídic anterior, qualsevol persona té dret a la informació sol·licitada indicada, llevat que existeixi alguna causa legal que determini la seva denegació.

El SCS invoca els límits al dret d'accés a la informació pública establerts pels articles 21.1.c LTAIPBG, en relació amb l'article 97.1 i 3 del Real Decret Legislatiu 1/2015, de 24 de juliol, pel

qual s'aprova el text refós de la llei de garanties i ús racional de medicaments i productes sanitaris, i 14.1.h.j i k de la Llei (bàsica estatal) 19/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE). Segons l'argumentació del SCS, el límit del “secret o la confidencialitat en els procediments tramitats per l'Administració pública, si el secret o la confidencialitat estan establerts per una norma amb rang de llei,” previst per l'article 21.1.c LTAIPBG, seria aplicable al cas perquè hauria estat efectivament establert a aquests efectes per l'article 97.1 i 3 del Real Decret Legislatiu 1/2015, de garanties i ús racional de medicaments i productes sanitaris. I els límits d’“els interessos econòmics i comercials”, “el secret professional i la propietat intel·lectual i industrial” i “la garantia de la confidencialitat o el secret requerit en processos de presa de decisió” establerts pels apartats h, j i k de l'article 14.1 LTAIPBGE serien aplicables al cas d'acord amb les següents consideracions: “la garantia de la confidencialitat de les tarifes sobre medicaments permet al Servei Català de la Salut una política orientada a la finalitat que els medicaments estiguin disponibles a un preu raonable. Això seria inviable si no es garanteix a les companyies farmacèutiques oferents la confidencialitat absoluta de les tarifes de medicaments. (...) L'aplicació de la interpretació àmplia del dret d'accés a la informació pública perjudicaria de forma greu i directa l'interès públic i els interessos de l'Administració, amb motiu de la lesió evident que suposaria revelar dades dels processos de negociació interna de l'Administració. La informació sol·licitada es basa en el preu de Medicaments Hospitalaris de Dispensació Ambulatòria (MHDA) que, d'acord amb el Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social, tenen caràcter confidencial, i és el mateix criteri de la Comissió Interministerial de Preus de Medicaments i Productes Sanitaris”.

L'article 97.1 i 3 del Real Decret Legislatiu 1/2015, de 24 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la llei de garanties i ús racional dels medicaments i productes sanitaris, estableix el següent: “1. A los efectos de la fijación de precios, los laboratorios farmacéuticos deberán facilitar al Ministerio de Sanidad, Servicios Sociales e Igualdad toda la información sobre los aspectos técnicos, económicos y financieros. El Ministerio podrá efectuar comprobaciones sobre la información facilitada. (...) 3. La información que en virtud de este artículo obtenga la Administración General del Estado será confidencial”. Aquesta declaració legal de confidencialitat protegeix la informació sobre aspectes econòmics facilitada pels laboratoris farmacèutics al Ministeri de Sanitat; no té res a veure amb la informació objecte d'aquesta Reclamació, que és la relativa a les tarifes farmacològiques acordades per l'òrgan coordinador de preus i compres de medicaments del SISCAT. Per tant, la norma amb rang de llei invocada pel SCS per a l'establiment de la confidencialitat prevista com a límit legal al dret d'accés a la informació pública per l'article 21.1.c LTAIPBG, en realitat no estableix cap confidencialitat que sigui, ni tan sols remotament, aplicable a la informació sol·licitada. Tenint en compte que el límit al dret d'accés a la informació pública de la confidencialitat previst per l'article 21.1.c LTAIPBG

(“El secret o la confidencialitat en els procediments tramitats per l'Administració pública, si el secret o la confidencialitat són establerts per una norma amb rang de llei”) requereix del concurs inexcusable d'una norma amb rang de llei per al seu establiment, davant de l'absència del tal norma caldrà concloure que el límit invocat no concorre en la informació sol·licitada en el present procediment.

Quant a la possible aplicació en aquest cas dels altres límits al dret d'accés a la informació pública invocats pel SCS, és a dir, els establerts pels apartats h, j i k de l'article 14.1 LTAIPBGE, cal fer una primera consideració de caràcter general sobre fins a quin punt les restriccions al dret d'accés a la informació pública establertes per la legislació estatal són aplicables a les administracions catalanes: la GAIP ve entenent (serveixi de referència a aquests efectes el Dictamen 1/2016) que el legislador català té capacitat per establir, als efectes de la seva aplicació a les Administracions catalanes, estàndards més favorables al dret d'accés a la informació pública que els previstos amb caràcter general per la legislació bàsica de l'Estat, sempre que amb això no s'afectin drets de terceres persones. Els apartats invocats per l'article 14.1 LTAIPBGE estableixen els límits legals següents al dret d'accés a la informació pública: “h) Els interessos econòmics i comercials. (...) j) El secret professional i la propietat intel·lectual i industrial. k) La garantia de la confidencialitat o el secret requerit en processos de presa de decisió”. Els interessos econòmics i comercials protegits per aquest precepte de la legislació bàsica que el legislador català no podria desconèixer són els corresponents a tercers subjectes privats afectats, que en aquest cas són inexistents; els de l'Administració o del sector públic de salut no poden invocar aquesta protecció del legislador bàsic estatal quan el legislador català, a qui es deuen, ha considerat prevalent el dret d'accés a la informació pública en relació amb tals drets i interessos, fins al punt de no incloure'ls en la relació de límits al dret d'accés a la informació pública de l'article 21 LTAIPBG. Per la seva part, el secret professional i la propietat intel·lectual i industrial no es presenten en aquest cas, de cap manera, doncs ni estem davant de professions que puguin invocar legalment tal secret, ni davant de drets de propietat intel·lectual o industrial, sinó simplement davant d'una llista de tarifes elaborada pel sector públic. Finalment, la garantia de la confidencialitat o el secret requerit en processos de presa de decisió tampoc és aplicable a les administracions de Catalunya, perquè el legislador català va considerar oportú en el seu moment desprotegir-les de tal garantia, en benefici del dret d'accés a la informació pública. Per tant, cap dels límits invocats de l'article 14.1 LTAIPBGE no és aplicable a aquest procediment.

Tampoc no són dignes de ser preses en consideració les observacions fetes per l'informe del SCS, en el sentit que “la garantia de confidencialitat de les tarifes sobre medicaments permet al Servei Català de la Salut una política orientada a la finalitat que els medicaments estiguin disponibles a un preu raonable. Això seria inviable si no es garanteix a les companyies

farmacèutiques oferents la confidencialitat absoluta de les tarifes de medicaments. (...)

L'aplicació de la interpretació àmplia del dret d'accés a la informació pública perjudicaria de forma greu i directa l'interès públic i els interessos de l'Administració, amb motiu de la lesió evident que suposaria revelar dades dels processos de negociació interna de l'Administració". Senzillament, perquè tals observacions, més que raonaments, són afirmacions sense base argumentativa, que poc es compadeixen de la lògica habitual del funcionament del sistema econòmic, l'eficiència i els beneficis de la competència. Més que l'opacitat, se sol entendre que és precisament la transparència la que afavoreix la competència i, en conseqüència, l'eficiència en l'assignació dels recursos públics; així ho entén el sistema de contractació pública, que ve aprofundint en la transparència com un dels seus principals elements distintius. En aquest context, la mera afirmació, òrfena de base argumental sòlida, que fa en sentit contrari, almenys aparentment, la documentació aportada a aquest procediment pel SCS, segons la qual l'opacitat de les tarifes públiques és la que millor serveix els interessos generals, difícilment pot ser tinguda en compte, i molt menys si no és avalada per cap disposició legal.

Finalment, tampoc no és oposable jurídicament al dret d'accés a la informació pública la següent consideració final de la resolució impugnada: "La informació sol·licitada es basa en el preu de Medicaments Hospitalaris de Dispensació Ambulatoria (MHDA) que, d'acord amb el Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social, tenen caràcter confidencial, i és el mateix criteri de la Comissió Interministerial de Preus de Medicaments i Productes Sanitaris". Encara que les tarifes sol·licitades es basin en decisions ministerials, qui les fixa és un òrgan de la Generalitat, i el que sol·licita són precisament les tarifes fixades per l'òrgan coordinador de preus i compres de medicaments del SISCAT, no les fixades per òrgans del Ministeri. I el fet que els òrgans estatals citats apliquin criteris de confidencialitat a aquest tipus de tarifes, no sembla que sigui vinculant per a la Generalitat (almenys, no s'ha invocat tal vinculació), especialment tenint en compte que, com s'ha argumentat anteriorment, la legislació catalana de transparència i accés a la informació pública s'aparta de l'estatal precisament en disposar que siguin aplicables límits més reduïts a l'exercici del dret d'accés a la informació pública.

A la vista de les anteriors consideracions, és procedent concloure que no es presenta en la informació sol·licitada cap causa legal que justifiqui la seva denegació, motiu pel qual s'ha de declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada i requerir al SCS que li faciliti dins d'un termini breu de temps.

3. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les

resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i següents RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, podent adoptar les mesures que allà s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu en relació amb el dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada d'acord amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst per l'article 25 RGAIP, prèvia dissociació de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 17 de febrer de 2022, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 1138/2021 i declarar el dret de la persona reclamant a accedir a la informació relativa a les tarifes farmacològiques acordades per l'òrgan coordinador de preus i compres de medicaments del SISCAT, del 2018 fins a l'actualitat, per a les àrees de teràpia de psoriasi, artritis psoriàsica i osteoporosi (dermatologia i reumatologia).
2. Requerir al SCS perquè lliuri la informació indicada en l'apartat anterior a la persona reclamant en el termini de 10 dies des de la notificació de la present resolució i perquè tot seguit n'informi la GAIP.
3. Anul·lar la resolució del SCS de 22 de desembre de 2021 indicada per l'antecedent 3.

4. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució de la present resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 1138/2021 i disposar la publicació de la present resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant dies festius i dissabtes) a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa en consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat en la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada si l'Administració obligada justifica de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-lo en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el seu compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sense perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment de la Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.